

Tassen og Tulletrollet

Tassen og Tulletrollet

«Tassen... Tassen.... hvor er du?» Matfar roper og roper. Tassen ligger helt stille og smiler for seg selv. Noe av det morsomste han vet er å gjemme seg for matfar og matmor. «Tassen?»

Tassen har gjemt seg under putene i sofaen. «Jeg ser deg» sier matfar og ler. Tassen kommer sakte frem fra bak puta og strekker seg. Æsj... han ble funnet altfor fort. Men, ok. Da blir det tur i stedet og det er fint.

«I dag tenkte jeg vi kunne gå tur et annet sted enn vi pleier», sier matmor og drar Tassen mot bilen. "Hva med Lommedalen?" spør matfar. «God ide».

Det er heldigvis ikke så langt til Lommedalen og så ligger det så fint til, akkurat som det er langt ute på landet med hester og alt mulig. De har vært der en gang før. De kjører så langt de kommer og parkerer langs veien på en liten parkeringsplass. Tassen får på seg sele og rister seg litt. Han er ikke egentlig så glad i den selen, men når han først har fått den på er det greit. Da er det i hvert fall ingen som drar han i halsbåndet. For det kan være litt vondt av og til hvis man drar for hardt.

De går inn på en sti like ved bilen og trasker innover i skogen. De skal til en kjent utkikkspost som ligger noen kilometer innover. Tassen snuser og koser seg. Mange andre hunder har gått her det kjenner han på lukta. «Å... her har Børre også vært, det lukter lang vei», tenker Tassen.

Etter at de har gått en stund går Tassen litt ut fra stien for å tisse på en busk. Plutselig kjenner han noe som treffer han i nakken. Et lite dunk på en måte. Han ser seg rundt og rister seg litt. Nei.. var visst ingenting. Han går inn på stien igjen og småløper ved siden av matmor og matfar.

«Ha, ha, ha, he, he, he ho, ho, ho...» hører han en stemme si rett inn i øret og skvetter til så han hopper sidelengs ut av stien. «Hva er det med han da», sier matmor og ler. Tassen ler ikke i det hele tatt han prøver å hviske. «Gå bort, vil ikke ha en stemme i øret». Så hører han den samme stemmen igjen, «blææææ, blååååå, bluuuu, bliiiii, stiiii, niuuuu». «Hysj på deg», sier Tassen litt høyere denne gangen og lurere på hva den stemmen er. Så blir det stille en lang stund. «Fint», tenker Tassen. «Det var bare innbilning».

«Jeg er en tulling, en ordentlig tulle, tulle, tullebukk av en tullerøver som bare tuller hele tiden». Tassen bråstopper og kjenner at han har noe som holder seg fast i pelsen hans i nakken. «Gå bort, du kan ikke sitte oppå nakken min», sier Tassen. Det blir stille igjen. Tassen prøver å riste seg igjen. «Kanskje han har fått en borre pelsen», sier matfar som ser på Tassen som rister seg.

«Hei, jeg skal være snill... jeg er bare et Tulletroll... jeg er helt snill hele tiden... jeg må bare tulle litt... jeg møter jo aldri noen, men dere gikk rett under treet mitt. Jeg har en stoooooor hule midt oppe på treet som sikkert hadde hatt plass til alle dere og mange flere». «Det må være et stort tre», svarer Tassen.

«Ha, ha, ha, ha....ja, kjempestort». «Jeg så ikke noe stort tre akkurat», sier Tassen. «Ok, kanskje ikke så stort da...» det blir stille litt. «Dessuten kan du ikke være så stor siden du sitter fast i pelsen min uten at matmor og matfar ser deg».

«Nei jeg er jo ikke stor... jeg er bitteliten, uhuuuuu, uhhuuuuu». «Ikke gråt da det er så slitsomt», sier Tassen. «Ja, men alle sier at jeg er så liten... og stygg... uhuuuuu». Tassen skjønner at det er et følsomt lite troll han har fått på ryggen. «Hadde jeg bare kunne sett deg så skulle jeg fortalt deg hvordan du er», sier Tassen. «Ok, jeg hopper ned hvis du lover at jeg kan få sitte på litt til». «Lover», svarer Tassen. Han stopper så Tulletrollet kan hoppe ned. Han kjenner noe skli nedover pelsen foran på brystet, så hører han et lett dunk i det trollet treffer bakken. «Her er jeg». Matmor og matfar har stoppet for å plukke litt bær i veikanten og står med ryggen til.

Tassen ser på det lille trollet på bakken. «For det første er du jo et ganske pent troll», begynner Tassen. «Og ikke så veldig liten heller til å være et Tulletroll». «Har hørt om flere som er mye mindre enn deg», sier Tassen... selv om han aldri har hørt om Tulletroll før. «Ååå tusen takk det var hyggelig å høre». Tulletrollet smiler og virker ikke lei seg mer. «Og Ikke vær redd», sier trollet. «Mennesker kan ikke se oss hvis vi ikke vil det». «Hvor skal dere egentlig?» spør Tulletrollet. «Vi er på vei til utkikken inne i skogen». «Kan jeg være med? Jeg er jo aldri noen steder. Med disse korte beina kommer jeg meg bare frem og tilbake til bekken rett bak treet.»

Tassen tenker litt på det. Tulletrollet veier nesten ingenting og virker jo egentlig ganske grei. «Ok, men da må du være snill». «Lover på kryss og tvers på magen» svarer han. «Du mener kors på halsen», svarer Tassen. «Nei vi Tulletroll sier alltid kryss og tvers på magen». Tassen smiler og Tulletrollet klatrer opp på nakken igjen. De fortsetter og matfar og matmor skravler om alt mulig som Tassen syns er bare kjedelig. Tulletrollet begynner å synge mens de går. Det er bare Tassen og han som hører det.

Jeg er et lite Tulletroll som tuller som et troll. Hva det betyr vet ikke jeg for jeg er et Tulletroll.

Jeg bor høyt oppe i et tre i en hule bak en gren. Og jeg følger med på alt som skjer der nede rundt hver en sten.

Hvis noen kommer smygende eller lister seg forbi. Da brøler jeg så høyt jeg kan; dette er en tullesti.

En gang så kom en bjørn og klødde rompa si mot treet. Da hoppa jeg ned på huet hans og brølte som bare det.

Det fins nok ingen helt som meg for jeg er alene støtt. Men nå sitter jeg her på nakken til en snill hund jeg har møtt.

«Du er ganske flink til å dikte og synge du», sier Tassen. «Du kan forresten kalle meg Tassen, i stedet for en snill hund. Men jeg er snill også da. Tulletrollet klapper i hendene, smiler og synger slutten om igjen «Tassen som jeg har møtt».

Plutselig var de fremme. Det åpner seg opp en stor plass og man kan se langt utover.«Ååå...så fint. Noe av det fineste jeg har sett», sier Tulletrollet. «Fra hulen i treet kan jeg bare se skogen og bekken, men her kan jeg se kjempelangt. Jeg visste ikke at verden var såååå stor».

«Vet du hva?» spør Tassen. «Nei jeg vet ikke hva» svarer Tulletrollet. «Vi bor i et hus som er kjempestort som er laget av planker som er laget av trær». «Planker, hva er det?» «Jo, det er sånn at hvis man kutter ned et tre så kan man skjære det på langs og lage mange flate trær som kan spikres sammen og bli til et stort hus». «Buuuhuuuuu, er det noen som kutter ned trærne, hulk, hulk... det må de ikke buhuuu». Tassen syns det var rart at Tulletrollet begynte å gråte bare for det.

Plutselig begynner Tulletrollet å le; «hahahahahahahahaha.... der lurte jeg deg godt. Jeg vet jo hva planker er. Det er noen barn som har bygd en hytte like ved treet mitt, og de tuller jeg mye med. Jeg pleier å flytte om på tingene i hytta når ikke de er der og høre hva de sier når de kommer tilbake». «Og så lager jeg rare lyder. Jeg kan også prompe ganske høyt, vil du høre». «Nei takk», svarer Tassen men Tulletrollet promper høyt allikevel. «Næmmen Tassen da, er du dårlig i magen?» spør matmor. «Å, fysj for en stank!». Tassen har på seg det lange båndet i dag så ingen sier noe til at han går litt bort fra bordet der matfar og matmor har satt seg.

Tulletrollet spør Tassen om han kan få sitte midt oppå hodet hans så han ser bedre. Tassen sukker og sier «OK da».

Tassen går bort til kanten av utsikten. Det er en skrent som er ganske bratt og begge to kikker ned. «Der er det et eller annet som som beveger på seg», sier Tulletrollet og peker på noe helt nede i bunnen av skrenten. «Det går mot trærne der». De kan se at det nærmer seg skogen og til slutt forsvinner. «Kanskje det er en røyskatt?», foreslår Tassen. «Jammen den har jo klær på seg», sier Tulletrollet. «Kanskje det er en liten gutt?», fortsetter Tassen «det er jo veldig langt ned å ikke så lett å se hva det er på så lang avstand». Det er Tulletrollet enig i.

De står og ser en stund og så ber Tassen Tulletrollet sette seg tilbake i pelsen. De tusler sakte bort til Matmor og Matfar. «Der er du Tassen, skal vi dra hjem og lage middag?» spør Matfar. «Jasså, du er sulten?», matmor ler. I dag er det spagetti til middag og det er det beste Matfar vet. De rusler av gårde og når de kommer til det stedet Tulletrollet bor sier Tassen; «det var hyggelig å treffe deg, vi sees sikkert igjen». «Håper det» sier Tulletrollet mens han klapper Tassen på hodet. Så hopper han ned og fyker som en skygge bortover mott treet sitt. Matmor og matfar ser ingenting.

Nede i bunnen av skrenten kommer den lille skapningen tilbake. «Jepp der er den», sier hun til seg selv. Sokken ligger mellom to steiner. Hun ser ikke ut som en røyskatt eller gutt akkurat, sånn som Tassen foreslo.

Hun har nemlig brunt stritt hår, lang krokete nese og grønn kjole. Hun smiler fordi hun er glad hun fant sokken og når hun smiler syns de ujevne tennene i munnen. Hun er ikke så stor hun er jo tross alt bare et lite troll som bor inni skogen i et hull i en trestamme...
